

Herinneringen diensttijd 14^e Afdeling Veldartillerie Verzorgingsbatterij, 1957-1959

Door N. Croese, juli 2006.

In november 1957 ben ik opgeroepen, ik was toen net 20 jaar. Ik moest mij melden in Breda, de Kloosterkazerne. Daar kregen we de opleiding in wat je als soldaat allemaal moest weten, zoals rangen en standen. Ook schietopleiding, eerst met een geweer van ongeveer 5 kg (een Enfield) en later met een Garand van 4,5 kg. Dat was al beter. Kun je je voorstellen: knapen van 18 jaar, net aan het werk of op voortgezette opleidingen en dan op veldoefeningen en marsen? Volle bepakking, o.a. grote patroontassen voor je buik met aan iedere kant een straatsteen erin, plus je geweer. Dat was afzien hoor. Na twee maanden overplaatsing naar

Bergen op Zoom voor de rijopleiding. Daar werd nog geleest met Renault Rangers, dat waren stationwagens met plastic zijramen achter, waar links en rechts drie man konden zitten. Omdat ik mijn rijbewijs al had, reed ik met m'n instructeur (een korporaal 1) 's morgens direct weg naar Zeeland (Tholen). Daar gingen we de sloperijen af voor onderdelen die we 's avonds in zijn garage monteerden op handelaarauto's. Voor een soldaat een lekkere bijverdienste, we verdienden toen fl 1,10 per dag en dat werd eens in de tien dagen uitbetaald, dus je begrijpt wel.

Na die twee fijne maanden naar Utrecht, de Kromhout kazerne, voor een monteuropleiding. Dat was niet z'n fijne tijd. Op zaterdag om 8 uur appèl met zware bepakking. Dus je hele kast leeg, na afloop je boel weer opruimen en daarna inspectie. Mijn kast was, al zeg ik het zelf, altijd redelijk, maar ik had van die beroeps geleerd hoe je dat moest doen. Ik had namelijk al mijn ondergoed en andere kleding met een grote stoffeerdernaald aan elkaar geregen, dus de kast inruimen was een abc-tje. Dat ondergoed en de lange onderbroeken droeg ik toch nooit. Dan om 11 uur aantreden en dan in colonne vanaf de Berenkuil naar Hoog Cathareine, het station. Daar was je dan om een uur of twee, dan nog wachten op de trein en dan begon je vrijeweekend. Daar van daan ben ik geplaatst in Den Haag op de van Alkemadelaan bij de AAT. Met acht man reden we met een busje iedere dag op en neer naar een mobcomplex in Maaldrift, bij Wassenaar in de buurt. Daar moesten we zoveel mogelijk GMC. Fords/Chevrolets rijdend maken die bestemd waren voor de herhalingstroepen. Dat was een prachtig leven, de hele dag in de open lucht en geen controle van niemand. Ik had de leiding omdat ik de oudste was. De commandant daar was luitenant Disselkoen, een zoon van het grote groentetransportbedrijf uit de Lier. En dat klikte meteen omdat ik ook bij een transportbedrijf werkte. Toen ik na twee maanden weer zou worden overgeplaatst, wilde hij mij daar houden. Hij had al gevraagd of ik het niet erg vond om van kanonnier AAT-er te worden. Ik zag het wel zitten, een leuke baan en iedere avond naar huis, een half uurtje met de bus naar Amsterdam, maar het lot wilde anders.

In het korte verlof kreeg ik de oproep me te melden in Ede op de Arthur Kool kazerne bij de 14e Afdeling Veldartillerie. Daar aangekomen had ik geen PSU bij mij. De foerier alles in het werk gesteld, zodat mijn plunjezak na drie dagen was gearriveerd. Die dagen liep ik te niksen in m'n eerstegrijs (dat heette toen zo, je goeie uniform) te kijken bij een kraanwagen die daar stond. Daarbij stonden een kapitein en een wachtmeester te debatteren wie er met dat ding moest rijden. Ik vroeg of ik dat mocht doen. Eerst moest ik vertellen wie ik was en wat ik kwam doen. Uitgelegd hoe het inelkaar zat en dat ik als monteur was ingedeeld.

Nou als ik er mee kon rijden was ik de kraanwagenchauffeur. De volgende dagen ieder vrij uurtje uitgezocht hoe of zo'n ding werkte met al die handles en toestanden. Achteraf heb ik er ruim een jaar mee gereden naar ieders tevredenheid. Veel gereden, ongeveer 4 oefeningen in Duitsland, diverse in Holland en 3 keer met de verbindingsofficiersopleiding mee geweest naar Den Helder om daar radarcontainers te lossen. En dan na tien dagen weer op te halen. Dat ging onder leiding van een oude adjudant met een officiersstokje onder zijn arm. Die hield de toezicht op dat die vaandrags al het werk deden en dat ik alleen maar op de kraanwagen stond. Dat vonden ze niet zo geslaagd, omdat zij hoger in rang waren dan ik, toen nog soldaat 1^e klasse.

Toen mijn 21 maanden om waren en ik zou afzwaaien, was ik zo ingeburgerd dat ik nog een oefening in Duitsland heb gedraaid op verzoek van de batterijcommandant, majoor Marees, omdat er nog geen plaatsvervanger was gekomen uit Eindhoven, waar de echte takelwagenopleiding werd gegeven. Achteraf een fijne en leerzame tijd gehad. De kraanwagen waar ik mee reed was een Ward la France uit 1944, de motor een Continental van 145 pk. De rups artillerietrekkers waren High Speeds International van 235 pk met zeilen cabines en met stalen opbouw waren Allis Chalmer met 190 pk.

N. Croese, juli 2006